

Corinna Auriti: Egy rózsaszál kinyílik...

„Sose jutott volna eszembe, hogy megírom, miként adott tudtomra Padre Pio egy fontos dolgot, ha a San Giovanni Rotondo-i kolostor egyik kapucinus pátere tájékoztatást nem kért volna tőlem. Lelkiatyám is felbátorított rá.

Számtalanszor álmotdram már a tiszteletreméltó Pio atyáról, aki életében olyan jóságos volt hozzám, és mindig lelkem üdvösségén fáradozott. Most azt az élményt írom le, melyben boldog halála után volt részem.

Egyik éjjel azt álmotdram, hogy a kolostor templomában voltam, amikor az oltárhoz lépett. Kezemben nagy képeskönyv volt. Hirtelen rátekintett és ridegen kérdezte: „Mi van nálad?” – és a könyvre mutatott. Félénken átnyújtottam s közben halkán rebegtem: „Atyám, ez az Ön emlékkönyve!” Előbb megfogta, majd visszanyomta a kezembe: „Nesze, ezután ezt olvasd! De soha ne hagyj abba!” Meglepetten ütöttem fel a könyvet, s íme, abban nyoma sem volt se betűnek, se egyetlen képnek, helyében középen az Istenanya trónolt rózsafüzérrel ékesítve. Gyermekkorom óta sohase imádkoztam a szentolvasót. Akkor még az én drága jó nagymamám ösztönzött rá esténként, s lehet, hogy éppen mert olyan kényszerféle terhet jelentett nekem, minél előbb igyekeztem tőle megszabadulni. Nem is vettem egyszer sem a kezembe, eszembe se jutott, hogy újrakezdejem, jelentőségét se értettem meg soha. Azt a jelentőségét legkevésbé, melyre Pio atya hívta fel figyelmemet. Sőt amikor később rózsafüzér birtokába jutottam, nem tudtam magam rászánni, őszintén be kell ismernem, hogy ezt a tiszteletreméltó szokást, mint ajtatosságot magamévá tegyem. De Padre Pio észre tértett.

Tíz Üdvözlégy és egy Miatyánk. Minden egyes Üdvözlégy olyan, mint az az egy lélek, amely a Szűzanya tisztasága és alázatossága révén az Atyához siet. Minden Üdvözlégy azt jelenti, hogy a lélek rá akar lelni a Szent Szűz tisztaságára és alázatára, hogy szívében újjászülessék, miként az egykor a betlehemi barlangban történt. Szívünkben egy áldott betlehemi barlangot kell kialakítani, melyben Jézus újra megszületik.

Ezeket a gondolatokat közölte velem Pio atya. Én azonban meg akartam győződni róla, nem estem-e valamely csalóka álomlátás hálójába. Ezért teljes bizalommal Pio atyához fohászkoztam, és kértem: „Kedves Atyám, most már mindent világosan látok, de szeretnék megbizonyosodni, nem tévedek-e. Vagy talán túlzottan hitetlenkedő, követelőző és rosszindulatú vagyok, ha arra kérek: kézzel foghatóan, szegényes emberi elmémnek minden kétségét kizáróan add bizonyosságát álomban elhangzott szavaid igazságának?” – És ez a bizonyosság nem várattott magára.

Másnap reggel, amikor végigmentem kertemen, az egyik rózsabokron egy magányos csodaszép rózsát pillantottam meg. Ez a rózsabokor már kiszáradt, nem hozott virágot. A rózsza „szívéből” erőteljes, dús hajtás tört az ég felé. Ahogy ránéztem Dante szavai csendültek lelkemben: „Ó, áldott Szűz és Anya, Szent Fiaid leánya!” Megmutattam a rózsát rokonságomnak, barátimnak, ismerőseimnek, szakértőknek, de senki sem tudta megmagyarázni e különös jelenséget. Napközben e rózsza előtt végeztem imáimat. Később – erre mások is buzdítottak – le akartam tépni, hogy megőrizzem. Miközben megfelelő vázát kerestem számára,

ismét csak Pio atyához esedeztem, s kértem, küldjön még egy jelet, adjon újabb tanúbizonyságot, hogy üzenetét helyesen értelmezem-e.

És íme, rá egy hétre, egy másik rózsabokron, mely az előzőhöz hasonlóan kopár és csupasz volt, ugyanolyan üde rózsza pompázott, mint az első. Kihangsúlyozom, hogy miután az első rózsza kinyílt, ismerőseim, barátaim, családom minden tagja és én minden este alaposan megvizsgáltunk minden rózsabokrot, így hát személyesen állíthatjuk, este a rózsza nem volt a bokron.

Ezt egy dobozba tettem és arra kértem Padre Pio-t, őrizze meg számomra. Egy kétkedő mezőgazdász, aki éppen doktori disszertációján dolgozott, amikor értesült a történetekről, megtekintette a virágokat, kérésemre a következőt nyilatkozta: „Miután Corinna Auriti asszony megmutatta nekem a rózsát, kijelenthetem, hogy a rózsza virágleveleinek a kocsányból történő direkt kinövése a természetben teljesen rendellenes, hiányzanak ugyanis azok a lényeges elemek, melyek a normális virágzási folyamatot biztosítják (Luciano Hoffman).”

E tények és szavak térdre kényszerítettek. Még aznap elővettem rózsafüzéremet, és azt a drága „szokást” soha többé nem akarom abbahagyni. És Pio atya nevében is arra kérek minden kedves olvasómat, szívlelje meg e szavakat, lépjen rá erre a ragyogó és legbiztosabb útra. Ez az az út, amelyen a lélek biztonságban érezheti magát, ez az út a szív Betlehemébe vezet, ahol felépül a barlang, és abban megszületik Krisztus!

„Mária legyen a csillag, aki megvilágítja utatokat, aki megmutatja nektek a biztos utat a Mennyei Atyához. Ő legyen a horgony, amelyhez mind szorosabban kapcsolódtok a próbák idején.”

„Mária legyen léted minden érve, és Ő téged az örök üdvösség biztos kikötőjébe vezet. A szent alázat erényében Ő álljon előtted édes ihletőként.”

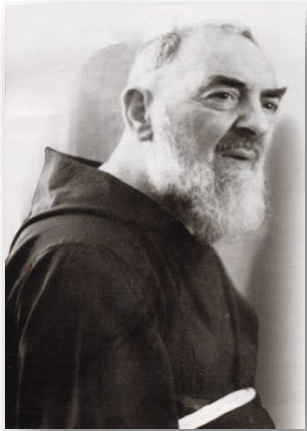
„Az ember érző lény. Jézus anyja, Mária is – bár tudta, hogy Fia halálával megváltotta az emberiséget – sírt és szenvedett... és mennyit szenvedett!”

„Gyermekem, te nem tudod, hogy mit terem az engedelmesség. Íme: egy IGEN-ért, egy egyszerű IGEN-ért: „legyen nekem a Te igéd szerint”, hogy meglehessen Isten akarata, Mária a Magasságbeli anyjává lett, szolgálóleánynak vallotta magát, de megőrizte szüzességét, amely kedves volt Istennek éppúgy, mint neki. Azért az igenért, amelyet a csodálatosan szent Mária mondott ki, a világ megnyerte az üdvösséget, az ember megváltott. Tegyük meg mi is mindig Isten akarátát és az Úrnak is mondjunk mindig IGEN-t.”

**„Mindig, mindenben, minden körülmények között alkalmazkodj Isten akaratához!
Ne félj! Ez a biztos út, amelyen át a mennybe juthatsz.”**

(Pio atya)

„MI VOLT PADRE PIO TITKA?

Ez az alázatos kapucinus, aki életében egy könyvet sem írt, aki fél évszázadon át egyszer se lépte át a garganói kicsi helység határát, aki politikával, irodalommal, művészettel nem foglalkozott, hogy tudta magára terelni a figyelmet, mint egy mágneses pólus, hol szerezte azt a szimpátiát, mellyel a tömegeket magához vonzotta? És hogyan történhetett meg, hogy ez a lelkinék korántsem nevezhető világ, amely annyira szeret bölcselkedni, és a természetbe belemerülni, és amellet olyan felületes, ennek a mélyen ferences és evangéliumi lelkeséggel telítődött szerzetesnek hatása alá került?... (Padre Pio 05/2011. Egyetlen célja volt...)

...A lélek értéke jelentette számára az örökös lelki feszültséget. Minden erejét, törekvését ennek jegyében összpontosította. Amit tett, azt maradéktalanul megtette. Minden cselekvőképessége Istenre irányult, ezért békében élhetett.

Egész élete egy visszavonhatatlan „Igen-mondás” volt Istennek, természetes egyszerűséggel, de határtalan hódolattal, halálos komolysággal, mélységes alázatossággal fogadta a Természetfölöttit, s engedte magában és rajta keresztül működni. Azoknak, akik segítségét kérték, éhezők, betegek, szegények, szenvedők a társadalom minden rétegéből és a szenvedők minden fajtájából, előbb lelkileg kellett meggyógyulniuk, mert Krisztus megkövetelte tőlük a hitet. **Előbb térjete meg, a többit bizzátok Istenre!**

Sok könyvet írtak róla és még fognak. Bennünket, akik tiszteljük és szeretjük Padre Piót, akik közvetlenül vagy közvetve tapasztaltuk jóságát, szeretetét és segítségét, örömmel tölt el annak tudata, hogy benne él a világtörténelemben, hogy lelki gyermekeivel most is olyan lelkiismeretesen törődik, mint annak előtte. Fáklyafény marad számunkra, mely beragyogja utunkat, világítótorony, amely a biztos révpart felé kalauzol. (Részlet a nappolyi *Luce Serafica* című folyóiratból)

„Jézusom, bűnösök áldozata, jóságodnak és irgalmadnak nincs határa.

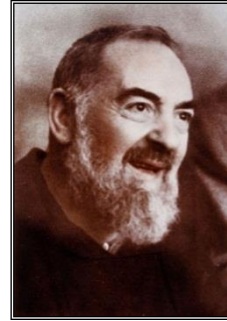
Szeretetből meghaltál értünk bűnösökért a keresztfán.

Alázatosan kérlek; dicsőítsd meg szolgálodat, Pio atyánkat itt a földön is.

Ő azzal mutatta meg szeretetét irántad, hogy nagylelkűen osztozott szenvedésedben és mindenét feláldozta Atyád dicsőségére és a lelkek javára.

Ezért könyörögve kérlek, Pio atya közbejárására add meg nekem

a hön óhajtott kegyelmet... Dicsőség az Atyának...

„Gyakorold a kis erényeket, amelyek saját kicsinységedhez illők: ilyen a türelem, a másokkal szembeni tolerancia, az alázat, a saját tökéletlenségünk által okozott szenvedések elviselése...”

Padre Pio

5/1.

Padre Pio atya és Karol Wojtyła, egy misztikus barátság története... (8)

Giuseppe Siri bíboros e szavakat nyilatkozta Pio atyáról: *„A stigmákkal, melyeket a testén viselt, és a többi testi és lelki szenvedésével, melyeket Pio atyának ki kellett állnia, az atya az emberek figyelmét Krisztus testére, mint megváltásunk eszközére irányította. Olyan nagy fontosságú igazság ez, hogy amikor az emberiség a történelem folyamán megfedkezett erről, vagy megpróbálta elferdíteni azt, Isten minden alkalommal közbelépett, és figyelmeztette az embereket Krisztus szent testének jelentőségére, különféle eseményekkel, tényekkel és csodatettekkel. A mi időnkben óriási kísértésnek vagyunk kitéve arra vonatkozóan, hogy megfedkezünk Krisztus testének realitásáról. Isten tehát elküldte nekünk Pio atyát, és azt a megbízást ruházta rá, hogy hívja fel figyelmünket az igazságra.”*

A következőkben álljon előttünk egy újabb körülmény leírása annak megvilágítására, hogy milyennek is láthatta Pio atya Karol atyát a távoli 1948-ban, találkozásuk idején. Pio atya egyik lelki gyermekének, Galeone atyának tanúságtétele szerint mialatt Wojtyła atya a San Giovanni Rotondo-i kolostor kicsiny templomában tartózkodott, Pio atya a fiatal lengyel pap felé intett. Galeone atya nem értette pontosan e gesztus jelentését, de Pio atya felhívására odalépett Wojtyła atyához, hogy megkérdezze, nincs-e szüksége valamire. Apró jel lehetett ez, amely azt bizonyítja, hogy a zarándokok tömegében Pio atya felfigyelt a lengyel papra, és bár fizikai kapcsolatba, vagy hosszabb beszélgetésbe, mint mondtuk, nem elegendtek egymással, a két misztikus lélek mégis összetalálkozott, és erre egész életük folyamán emlékeznek majd. Amikor tizennégy évvel később Karol Wojtyła püspök majd segítséget kér Pio atyától, ő ezt válaszolja neki, mint régi ismerősnek tenné az ember: „Nem mondhatok nemet.” Pio atya tehát minden bizonnyal „meglátott valamit” a fiatal lengyel zarándokban, felismerte, hogy olyan ember áll előtte, aki a 20. század egyháztörténetére óriási hatást gyakorol majd. Pio atya bizonyára felismerte, hogy ez a férfi is sokat szenved majd, ám érzéseinek ekkor nem adott hangot, gondolatait szavakkal nem fejezte ki....(folytatás következik)